

*Ha van öröm a földön,
az a tisztaszívű emberé*

Eucharisztikus pedagógia

Az angol oktatásügyi miniszter feltette a kérdést Bosco Szent Jánosnak (1815–1888), hogy milyen módszert alkalmazott annak elérése érdekében, hogy a nagy iparváros, Torinó utcagyerekeit erkölcsös, felelős és nem utolsósorban életvidám ifjúsággá nevelte. Az államférfi valamiféle csodaszer receptjét akarta volna megtudakolni. Bosco Szent János felelete így hangzott: „Ez a csodaszer a napi szentmise és a szentségek gyakori vétele.”

Miért nem akarjuk megérteni ezt a gyermekek, a fiatalság és önmagunk következetesen kitartó nevelésében? Miért zárkózunk el a szentségekben velünk találkozni akaró barátunk, Jézus Krisztus elől? E kérdések személyes megválaszolásában vegyük fontolóra az alábbiakat!

A szentmise és a többi szentség ünneplése és vétele, ami összefoglaló néven a liturgia, belső irányítást ad, elősegíti a jellemnövekedésünket, és ezáltal megszentelődünk. A liturgián való tudatos, tevékeny és tanúságtevő részvétel megköveteli, hogy megváltásom titkához egyszerre szívvel és értelemmel közeledjek, és életemet igazítsam hozzá, mert csak így növeli bennünk a kegyelmi életet, és elősegíti annak elmélyítését. Ezért a szentségek új fényben tűnnek fel: bennük találkozom Jézussal, hogy az Ő istenemberi életében növekedjek. A találkozás Jézussal és az ebből nyert benső növekedés arra ösztönöz, hogy azt mindenkor és mindenhol megvalljam mások számára meghívó módon. A bensőséges Krisztus-kapcsolatomat nem teszem kirakatba, de láthatóvá és hallhatóvá válik, hogy ez a kapcsolat irányítja a mindennapjaimat. Hitem külső megnyilvánulásait a hitbeli érettségre törekvés során fontosnak és szükségesnek kell tartanom. Tudatos és teljes részvételem a szentmisén többé már nem az időmet és a programjaimat korlátozó kötelesség, hanem a kegyelmi életem nélkülözhetetlen és feladhatatlan táplálója. Ennek felismerésével párhuzamosan ráeszmélek, hogy mennyire erőteljesen ösztönöz a liturgia arra, hogy életem kisebb-nagyobb eseményeit, gondjait vagy éppen eredményeit a legátfogóbb összefüggésbe illeszem: Jézus Krisztus evangéliumába.

Ezzel együtt elsajátítom, hogy önmagam és mások életének összetevőit és történet-sokféleségét abból a belső fókuszról szemléljem, amely kivétel nélkül mindent egyesít, és még a jelentéktelenebb eseményeket is kegyelmi dimenzióba illeszti. Ennek begyakorlásában és elsajátításában átélem annak a belső erőnek a vonzását, hogy Istennel közösségre lépjek, és benne meg is maradjak. Ezáltal egyre mélyebbre jutok saját lelkem megismerésében, és egyre inkább rátalálok mások lelki mélységére, amit kellően értékelni fogok.

folytatás a 2. oldalon

Ahol belülről ízelem a lélek mélységeit, ott nem tapasztalható az unalom. Ennek a megállapításnak tükrében kimondhatjuk, hogy a megölő unalom (bármiben is jelentkezzen) leplezetlenül tükrözi, hogy vagy éppen most kezdem elveszíteni lelkem mélységeivel való kapcsolattartásomat, vagy már elvesztettem. Mivé leszek e mélységvesztés következtében? Megáll hitem fejlődése mindhárom szinten: szeretetben, megismerésben és apostoli tevékenységben. Ha pedig az életirányító hit erejének nem lesz utánpótlása, akkor az, amire eddig szert tettem, kezd elfogygni. Emberlétem hivatásának szépsége és nagysága elveszti fényét. Végül pedig a

szenvedés és a halál összeűz, azaz élő halottá válok. Az élő halottat pedig bárki (még önmagam is) ellenálásba nem ütközve manipulálhatja. Az, akiért a teremtő Isten mindent alkotott, tehát célnak akart, elveszti méltóságát. Ennek következtében pedig a bűn diktálta célok elérésének eszközévé alacsonyodik le.

Bosco Szent János prófétai előrelátása az eucharisztikus pedagógia gyakorlásában még ma is helytálló és eredményes módszernek bizonyul. Bár mindenki élne vele, akiknek a vállán felelősség nyugszik a felnövekvő nemzedékért!

Zoltán atya

Az alázatosság

Régi tapasztalat, hogy igazán csak öreg korára válik, ha válik valaki alázatossá. Jézus alázatossága nyilvánul meg az utolsó vacsorán mondott szavában: „Vágyva vágytam elkölteni veletek ezt a húsvéti vacsorát” (Lk 22, 15). Aki a legnagyobb akar lenni, legyen mindenki szolgája (vö. Mk 9, 35). Az utolsó vacsorán megmossa az apostolok lábát. Jézus mondja: „Példát adtam nektek” (Jn 13, 15). „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű” (Mt 11, 29). „Külséjét tekintve olyan volt, mint egy ember, megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2, 6-8). Az alázatos ember az események és érdekek középpontjába nem magát állítja. Saját kicsinységét látja Isten előtt. Tudja, amit Jézus mond: „Nálam nélkül semmit sem tehettek” (Jn 15, 5). Az ember a sikerrel méri magát, Isten az alázatossággal méri az embert. Az élet-szentség alázatosságot jelent. Csak a nagy lelkekben fejlődik ki és mutatkozik meg az alázatosság. A szív egyszerűsége az alázatosság. Jézus a legnagyobb bajt nem a bűnben, hanem a képmutatásban látja, és ennek gyökere a gőg: ha nem ismerjük el hibáinkat, sőt beképzeltünk vagyunk vélt vagy valós értékeinkre. A gőg átjárja egész lényünket, magatartásunkat, mint a só az ételt.

Ha nincs bennünk alázat, akkor képmutatók vagyunk. Az alázatosság közösségi jellegű, mert csak a másik emberrel való kapcsolatban nyilvánul meg. Az alázatosság nem azt jelenti, hogy el kell veszítenünk az önbizalmunkat, mert fontos a helyes önbizalom. Isten vágyódik arra, hogy közölje magát velünk, és bevonjon a saját boldogságába. De a gőg akadályozza, hogy az isteni kegyelem beáradjon a lelkünkbe. El vagyunk telve önmagunkkal, és Isten szavára nem marad hely. A mennyországban nincs gőg, a pokolban pedig nincs alázatosság. A szolid alázatosság a megpróbáltatások nyomán születik. Óvakodni kell a műalázatosságtól. Néri Szent Fülöp, amikor kinevezték bíborossá, nevetve feldobta az ég felé a papi birétumot, és ezt mondta. „Fülöp, a mennyország kell neked, nem a bíborosi kalap.” Senki sem dicsekedhet Isten előtt. „Mid van, amit nem kaptál” (1 Kor 4, 7). Az alázatosság a keresztény élet kapuja, alapja. „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal 4, 7). „Aki magát megalázza, azt felmagasztalják, aki magát felmagasztalja, azt megalázzák” (Mt 23, 12).

Orosz Lőrinc ny. plébános

Debreceni Katolikus Figyelő • A debreceni Szent Anna Főplébánia értesítője • Megjelenik évente négyszer.

Felelős kiadó: dr. Krakomperger Zoltán

Szerkesztőség: Szent Anna Főplébánia
4024 Debrecen, Szent Anna u. 21.

Telefon: (06-52) 536-652

E-mail: szentannapl@gmail.com

Főszerkesztő: Záborszky László
E-mail: akolitus@freemail.hu

Munkatársak: Barna Attila, Miklós Malvina
Tördelés: Győri Attila

Fotók: Barna Attila, Feketéné Nagy Magdolna,
Kovács Ágnes, Szalontainé Virágh Viktória

Nyomdai munkák: Kentaur Nyomda
Igazgató: Hajdú Károly

Hadd legyen még inkább a miénk! 1. rész

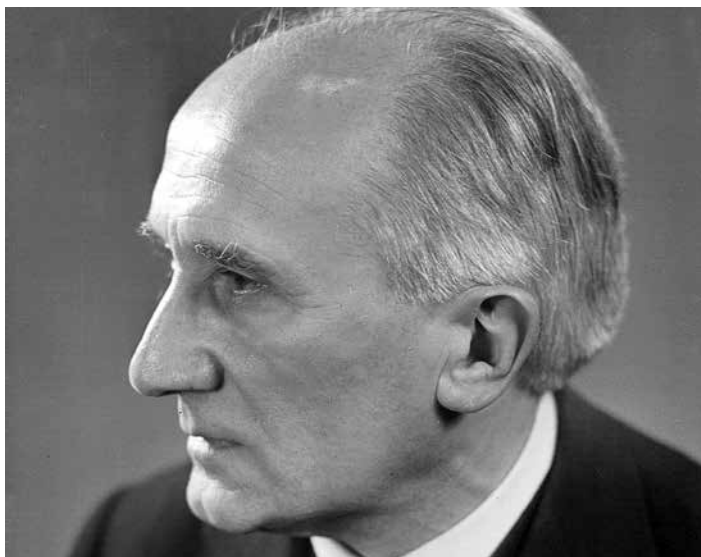
Ezzel a címmel kezdünk egy sorozatot, amelynek célkitűzése, hogy ismerkedjünk meg – a minél gyümölcsözőbb részvétel elérése érdekében – a liturgián szokásos testtartások jelentésével és jelentőségével. A testtartások magyarázatát az idén 50 éve meghalt Romano Guardini (1885–1968) katolikus vallásfilozófus és teológus híressé vált Örökmécs c. alapművének felhasználásával ismertetjük – csekély átdolgozásban, amelyet legelőször 80 éve, 1938-ban vehetett kézbe a magyar olvasóközönség.

A JÁRÁS

Hányan tudnak igazán járni? Mert a járás nem sietés és futás, hanem nyugodt mozgás. Nem csúszás-mászás, hanem biztos előrehaladás. Aki jár, ruganyosan lép, nem vonszolja magát. A törzs egyenesen áll, nem meghajolva. Nem bizonytalanul mozog, hanem biztos egyformasággal.

Igazán jól járni nem közönséges dolog. Szabadon, és mégis nemes fegyellemmel. Könnyen és erősen, egyenesen és teherbíróan, nyugodtan és előretörő lendülettel. És aszerint, hogy férfi, vagy nő jár-e, a járásban van valami katonás, vagy kecsesség; az egyik külső terhet hordoz, a másik derűs, nyugodt, bensőséges világot. És milyen széppé válik a járás, ha vallásos lelkület hatja át! Istentiszteletté nemesedhetik. Már egyszerűen a tudatos és hódolatos előrehaladás is az Isten színe előtt, mint pl. ha valaki a templomban, a legfőbb Úr házában, és főként az Ő szeme láttára jár. De járásunkkal Isten kísérvé is szegődhetünk: így pl. a körmenetek alkalmával. Te persze most talán arra gondolsz, hogy a körmenetek résztvevői gyakran milyen fegyelmezetlenül lökdösődnek, milyen unottan vonszolják magukat és hogyan bámészkodnak szerteszét? Pedig milyen ünnepegyessé és lélekemelővé válhat a körmenet, amelyben az Urat kísérvük a város utcáin, vagy az „Ő mezőin,” ha mindenki imádságos lélekkel jár: a férfiak katonás fegyellemmel, a nők anyai méltósággal, a lányok a maguk fiatalos vidám bájával, az ifjak fegyelmezett erővel!

Ily módon a bűnbánati körmenet is testet öltött imádsággá alakulhat át. Megtestesült tudata lehet bűneinknek és nyomorúságunknak, és mégis telve keresztény bizalommal, amely meg van győződve arról, hogy

miként az emberben van egy erő, a nyugodt, önmagában biztos akarat, mely fölötte áll minden többi erejének, azonképpen van egy legfőbb Hatalom is, mely felette áll minden nyomorúságnak és bűnnek, és ez a Hatalom az élő Isten. Nemde a járás az emberi természet nemességének is egyik tényezője? Egyedül az embernek kiváltsága az egyenes testalkat, melyen maga uralkodik, és amellyel nyugodtan, biztosan viszi tovább önmagát. Egyenesen járni annyit jelent, mint embernek lenni.

De mi nem vagyunk egyszerűen csak emberek. „Isten ivadékai vagytok”, mondja az Írás. Istenből új életre születtünk. Krisztus él mibennünk, különösen bensőséges módon az Oltáriszentség által: az Ő teste van testünkben, az Ő vére kering vérünkben. Mert „aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad, és én Őbenne”, mondja az Úr. Krisztus növekszik bennünk és mi növekszünk benne, és egyre jobban Őbelé, s rajta át fölfelé, míg végre „el nem jutunk a Jézus Krisztusban való nagykorúsáig”, amíg csak „ki nem alakul” Ő mibennünk s míg csak minden lét és tevékenység, „akár eszünk, akár alszunk s bármit is cselekszünk”: a munka, a játék, az öröm és a könnyek, minden-minden Krisztus-életté nem változik át. Ennek a titoknak a tudata milyen örömteljes, szépséggel és erővel áthatott kifejezést nyerhetne a helyes járásban! Az Úr parancsának mélységes értelmű teljesedésévé válhatna: „Járj előttem, és légy tökéletes.” De csak akkor, ha teljes igazlelkűséggel végezzük! Csakis igazságból és nem hiú erőlködésből fakadhat ennek szépsége.

Romano Guardini

Nyári táborok a plébánián

Ezen a nyáron két alkalommal vártuk egyhetes napközis táborba egyházközségünk gyermekeit. A táborokban sok-sok játék, érdekes feladatok, közös imák, éneklések és bibliai történetek várták a hittanosainkat, mindemellett múzeumpedagógiai foglalkozás és kirándulás is szerepelt a programok között.

Kedves Diákok!

Idén is sok szeretettel várunk benneteket a plébániai hittanórákra! Jelentkezni lehet a plébánia irodájában, a sekrestyében és a hitoktatóknál.

Részleteket az újság utolsó oldalán találtok.

Énekverseny

2018. október 20-án (szombaton) 15 órakor

énekversenyt rendezünk
a Szent Anna Főplébánia szervezésében

Kérjük a kedves jelentkezőket, hogy a megmérettetésre

egy Mária énekkel
készüljenek!

A verseny helyszíne:

Szent Anna-székesegyház, Szent Anna utca 15.

Korcsoportok: I. Óvodások és 1-2. osztály
II. 3-4. osztály
III. 5-8. osztály
IV. 9-12. osztály

Nevezési határidő: 2018. október 13.

Jelentkezni és bővebb információt kérni a
jelentkezes.sza@gmail.com e-mail címen lehet.

Kedves Gyerekek!

JÁTÉKRA HÍVUNK BENNETEKET...

Az új tanév elején furfangos feladvánnyal készültünk számotokra! Megfejtésként kérjük, küldjétek el a számolás menetét, a kapott eredményt és a választ vagy válaszokat a feltett kérdésre!

A helyes megfejtéseket október 20-ig kérjük beküldeni a rejtveny.szentanna@gmail.com e-mail címre. Várjuk a megfejtéseket!

Az előző számban megjelent rejtvény helyes megfejtői közül az alábbi nyertest sorsoltuk ki:
Gyarmati Balázs (2. o, Svetits Katolikus Általános Iskola)
Gratulálunk!

Szentírás és matematika

A Szentírásban található zsoltárok számához add hozzá az Evangéliumok számát és a kánai menyegző köedényeinek számát. Az így kapott eredményt oszd el a kőtáblákon található parancsok számával. Majd add hozzá Jézus életkorát, amikor szülei megtalálják a jeruzsálemi templomban. Ehhez a számhoz add hozzá Jézus életkorát, amikor elkezdte tanítói munkáját. Az összegből vond ki a boldogságok számát, majd vond ki az egyiptomi csapások számát!

Milyen szentírási történetben vagy történetekben szerepel a végeredményként kapott szám?

Erzsébet nővér válaszol...

2. RÉSZ

Hamarosan becsengetnek, kezdődhet a tanulás. Az első napok fesztelen társalgásai még a nyarat idézik, de délutánonként a latin, angol, olasz vagy francia szavak gyakorlása közben néha már felszakad a sóhaj, lebukik a fej: miért, miért, miért...? Erzsébet nővér bölcsen és szeretettel válaszol.

Mi a nyelvtudás haszna ma, és mi volt régen?

Napjainkban a modern kommunikációs eszközökkel könnyebb közelebb kerülni egymáshoz. Az utazás lehetősége is egyszerűbb lett, mint régen volt, ezért szükség van a nyelvtudásra.

A mi rendünk Németországból származik. Amikor fiatal apáca voltam, németül kellett tanulnom, sőt már középiskolás koromban azt mondta az édesapám: „A gimnáziumban orosz és latint fogsz tanulni, kislányom, fakultatívan pedig németet!” Nem szerettem – a mai napig sem kedvelem –, de meg kellett tanulnom. Édesapám elmagyarázta, hogy ebben a térségben szükségem lesz a német nyelvtudásra, máshogyan nem boldogulok. Nagyon hálás vagyok neki emiatt. Ráadásul a latin után könnyebb volt más nyelvet megtanulni, és a harmadikat is egyszerűbb elsajátítani, mint a másodikat. Ezt megtapasztalva tudom nektek ajánlani,

hogy tanuljatok idegen nyelveket, hiszen tényleg igaz a mondás: Ahány nyelvet tudsz, annyi embert érsz.

A kapcsolattartás a mi rendünkön belül is nagyon fontos mivel világszerte működünk. Ha most lennék fiatal, angolul biztosan megtanulnék. Olvasni már tudok ezen a latinon alapuló nyelven. Csupán azért nem adom rá a fejem, hogy alaposabban megtanuljam, mert idős- és beteggondozásra vagy zenélésre fordítom az időmet.

Rendtársam Csilla nővér, aki egykor a Svetits intézet közösségéhez tartozott, és tanítványom is volt, most Szegeden szolgál. Ebben az évben egy három hónapig tartó képzésen vett részt Rómában, ahol különböző rendek tagjai találkoztak a földkerekség minden tájáról, akik Szent Ágoston szabályait követik. A mi rendünket ketten képviselték az egész világból. Az egyik Csilla nővér volt, mivel nagyon jól beszél angolul.

Jómagam latin tanítással szeretném segíteni a gyerekeket, hiszen ha jól megismerik ezt a nyelvet, akkor képesek lesznek évente egy európai nyelvet perfekt megtanulni.

Arra biztatlak tehát benneteket, ha lehetőségetek van az általános- és középiskolában nyelvet tanulni, akkor használjátok ki, mert később csak időbeli és anyagi áldozatok árán tudjátok megtenni. Ne feledjétek, ha elszalasztjátok, akkor visszaélték a Jóistentől kapott lehetőségetekkel!

A beszélgetés résztvevői:

Géczy M. Erzsébet, Berényi Emma, Győri Eszter

XII. Nemzetközi Ministránszarándoklat Rómába

JÚLIUS 29 – AUGUSZTUS 4.

A zárándoklat mottója:

„Keresd a békét, és járj a nyomában!”

A Nemzetközi Ministránszövetség 3-4 évente rendezi meg a római ministránszarándoklatot. Ilyenkor néhány napra ministránsok lepik el Róma utcáit a világ minden tájáról. Az idén 19 országból több mint 70 ezer ministráns érkezett az örök városba. Mi, magyarok 1700-an voltunk. Ezzel a létszámmal a mienk volt a második legnépesebb zárándokcsoport. A legtöbben a német ministránsok voltak, akik 50 ezren érkeztek a rendezvényre.

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye ministránsai július 29-én reggel indultak útnak 44-en 5 kísérvél. Egyházmegyénk ministránsai között a debreceni Szent Anna Főplébániáról, e beszámoló írója és öccse, Mezei Bence vett részt a zárándoklaton. Első napunk úti célja a szlovéniai Stična ciszterci kolostora volt. Ott kaptunk szállást, szentmisét mutattunk be és egy rövid ismerkedéssel megnyitottuk a zárándoklatot. Másnap Assisín keresztül Róma volt a cél, azonban a buszunk meghibásodása miatt sajnos ki kellett hagynunk Assisit. Hétfőn este már a római szálláson térhettünk nyugovóra. A következő három napot Róma felfedezésével és a zárándoklat közös programjain töltöttük. Első nap eljutottunk a lateráni bazilikába és a Callixtus-katakombába. Délután a Szent Péter téren gyűltünk össze, hogy Ferenc pápával közösen imádkozva és énekelve töltsük el a

délutánt. Szerdán a Szent Ignác-templomban mutatunk be szentmisét. A nap további részében Róma megismerését folytattuk, olyan nevezetességekkel, mint a Santa Maria Maggiore-bazilika, a római kori fürdőből átépített Santa Maria degli Angeli e dei Martiri-templom, a Collegium Germanicum et Hungaricum papnevelő intézet, a Spanyol lépcső, a Trevi-kút és az egykori római aréna helyén álló Piazza Navona. Csütörtökön szentmisét mutattunk be a magyarok római templomában, a Santo Stefano Rotondo-bazilikában. Délután megtekintettük Róma ikonikus műemlékét, a Colosseumot és a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikát. Kikapcsolódásképp pedig a tengerben is fürödtünk. Pénteken indultunk haza Stična irányába, és bepótoltuk a második napon kimaradt látogatást Assisibe. Imádkoztunk Szent Ferenc sírjánál, megcsodáltuk a különleges, két-szintes Szent Ferenc-bazilikát és bejártuk Assisi varázslatos kis városát. Utolsó esténket ismét a ciszterci kolostorban töltöttük. Másnap egy rövid kolostori idegenvezetést követően hazaindultunk.

Szombaton este épségben megérkeztünk, egy picit elfáradva, de élményekkel gazdagon. Biztos vagyok benne, hogy a Ferenc pápával és a többi ministránssal való találkozás mindannyiunk szívében-lelkében megtette a hatását. Felejthetetlen élmény volt, örök emlék marad minden résztvevőnek.

*Mezei Botond
ministráns*

Bemutatkoznak a ministránsok

Sorozatunk újabb részében ismerjétek meg Mezei Bencét, aki már óvodás korában igent mondott az oltárszolgálatra. A ministrálás mellett játszani is szeret, természetesen nem csak számítógépen...

- *Mutatkozz be kérlek néhány mondatban!*
- Mezei Bence vagyok, 14 éves. Debrecenben élek, a Svetits Gimnáziumba járok, és most leszek nyolcadikos. Van egy bátyám. Szabadidőmben biciklizek, számítógépen játszok vagy a kutyákkal, Morzsival.
- *Mikor és hogyan kezdted el ministrálni?*

- Óvodás koromban kezdtem el, mert a bátyám ministrált, és nekem is megtetszett.

- *Miért jó ministránsnak lenni?*

- Szerintem nagyon jó ministránsnak lenni, mert sokat tudok segíteni.

- *Mit üzennél azoknak, akik gondolkoznak rajta, hogy vállalják ezt a szolgálatot?*

- Azt üzenném, azoknak, akik gondolkoznak rajta, hogy legyenek bátrak, és próbálják ki, mert a ministrálás által aktívan vehetnek részt a szentmisén, és annak egy új oldalát ismerhetik meg.

Feketéné Nagy Magdolna

Kirándulásunk Tarcalra és Szabolcsba

A június 18-án kezdődött napközis tábor résztvevőiként 20-án, szerdán reggel fél kilenckor plébánosunk vezetésével széles jókedvünkben autóbusszal szálltunk, hogy Tarcalra eljutva tisztelgünk tegyük az Áldó Krisztus szobornál. A hajdúság metropolisát elhagyva harminc gyermek és tizenkét felnőtt imádkozva köszönte meg mennyei Atyáknak az új, szikrázóan fényes napot, és kértük Szent Krisztnak az utazók védőszentjének közbenjárását is.

Tervünk szerint érkeztünk Tarcalra, ahol az erős nap-sütés elleni védelemmel ellátva nagy várakozással indultunk fel a meredek kapaszkodón, hogy a Krisztus szobor lábai elé érjünk. Útközben lépcsőszámlálóversenyen vehettek részt a gyerekek. 130 lépcsőfokon szedtük a lábunkat, és közben felkészültünk a találkozásra az Áldó Krisztus alkotással.

A gyönyörű környezetben 2015-ben felállított szobor szemlélődésre marasztalt. Körülötte a kilátás is csodálatos volt, megvidámította a szívet és fényt gyújtott a szemnek, hogy megsejthesse minden teremtet szépségen keresztül az örök Szépséget.

Tarcalról a történelmi jelentőségű Szabolcs községbe vettük az irányt. Először tisztelgünk a szabolcsi földvár bejáratát őrző Szabolcs vezér

bronzszobránál, majd a földsánc gerincén csaknem bejártuk az egész földvárat. Hűsölni lementünk a falu határában méltóságteljesen tova folyó Tiszához. A töltésen felfrissülést keresve jól esett egy kis időre az árnyékban meghúznunk magunkat.

Ezt követően megismerkedtünk az Árpád-kori templom történetével, amelynek falai között Szent László király 1092-ben törvényhozó zsinatot tartott, és igen szigorú törvényeket léptetett életbe.

A fiúk hamar feltalálták magukat, amikor unaloműzőként a földre hullott dióval elkezdtek célba dobni a kaszálón elhagyott nagy traktorgumiba.

Örömteli meglepedésünkre sok szép élménnyel gazdagodtunk és jól használtuk fel testi-lelki erőnlétünket, valamint a nap további ajándékait is. Növekedtünk a teremtett és épített világ megbecsülésében, valamint Isten és egymás szeretetében.

A debreceni Szent Anna Főplébánia hitoktatóinak táboroztatási munkacsoportja

Van egészséges katolikus öntudata?

Egyházi ünnepeink rangsorolásának és tartalmának ismerete része az egészséges katolikus öntudatnak, miként nemzeti ünnepeink ismerete, ápolása és áthagyományozása a szükséges magyar nemzettudat szerves részét alkotja.

Jézus Krisztus húsvéti titkának vasárnapi ünneplése kötelező ünnep. Ez a heti Húsvétunk. Urunk feltámadásának napját megszenteljük részvételünkkel a szentmisén, és olyan akár fizikai, akár szellemi munkánk szüneteltetésével, amely akadályozza az Úr napjának vidámságát és a pihenésünket.

Liturgikus rangjuk tekintetében az 5 kötelező, azaz parancsolt főünnep: Karácsony, Újév, Vízkereszt, Nagyboldogasszony és Mindenszentek. Van három tanácsolt főünnepünk, amelyeket továbbra is a napjukon tartunk: Szeplőtelen fogantatás (dec. 8.), Szent Péter és Pál apostolok (jún. 29.) és Szent István király (aug. 20.).

„Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is.” (Jn 12, 26)

Ezen szentírási jelmonddal adtam hálát Istennek az elmúlt évekért, és kezdek neki az előttem álló időszaknak.

Markovics Balázsnak hívnak. 1991. október 21-én születtem Vásárosnaményban. Vajáról származom, ahol édesanyámmal és bátyámmal éltem közös háztartásban.

A papi hivatás óriási ajándék, róla beszélni mindig nagyon érdekesítő. Én, akit az Isten meghívott, azért lettem pap, hogy így szolgáljam Őt, s e hivatás során megtapasztaljam az Ő jelenlétét az életemben, a környezetemben és a világban. Az Isten hívását mindig így jellemeztem: Isten sohasem az alkalmasokat hívja meg, hanem a meghívottakat teszi alkalmassá. Talán sokan vannak, akik gondolkodnak a papi hivatáson: vajon én alkalmas lennék rá? Saját tapasztalatomból kiindulva mondhatom, ha Isten szól, akkor Ő alkalmassá fog tenni a szolgálatára, de az én döntésem is szükséges hozzá.

Gyermekkorom óta érzem az Isten hívását. Az általános iskolát a vajai Molnár Mátyás Általános Iskolában végeztem, majd Nagyecsedén az Ecsedi Báthori István Református Gimnáziumban tanultam tovább. Ezután kezdtem el Egerben a teológiai tanulmányaimat. Egész életemet átjárja az a vágy, hogy találkozhassem Istenrel minden nap a kisebb-nagyobb csodákban, a döntésekben, az átímadkozott napokban és a munkában. Végtelenül hálás vagyok a Teremtőnek, hogy már gyermekkorom óta érzem a hívását a papi szolgálatra; alkalmanként nehézségek közepette, de utólag látom, hogy ezeknek mindig megvolt a céljuk. Az Istenrel való találkozás öröme mindig is arra buzdított, hogy ezt a

boldogságot ne tartsam magamban, hanem próbáljam megmutatni másoknak is.

Pappá szentelésem után két évig Kisvárdán teljesítettem szolgálatot. Ezt követően Isten gondviselése Debrecenbe vezetett. Elsődleges feladatként azt tűzöm ki célomul, hogy az Istenrel egybekötött élet örömét továbbadjam, és a Mennyei Atya országának közelségét az emberekkel együtt megéljem.

A kedves testvéreket pedig arra kérem, hogy imádkozzanak értem, hogy jól tudjam végezni a feladatomat önökért és önökkel együtt, valamint jó munkatársa legyek Istennek Debrecenben is!

Kérem Istent, hogy – bár gyarló ember vagyok – jellemezze életemet a nagybetűs Szeretettel. Végül egyik kedvenc versemmel köszöntöm önöket:

A parancsolt főünnepet egyházfegyelmileg az különbözteti meg a tanácsolt főünneptől, hogy az előbbin a szentmisén való részvételünk kötelező, és pihenéssel szenteljük meg az ünnepnapot, hacsak nem akadályoz minket betegség, betegápolás, kötött munkaidő vagy gyermeknevelés.

Aki tehát hanyagságból mulasztja el a szentmisét parancsolt főünnepen, súlyos bűnnel terheli magát, azaz szentáldozáshoz szentgyónás után járulhat ismét. Érdeemes tudnunk még azt, hogy ugyanez az egyházfegyelmi előírás vonatkozik a vasárnapi szentmismulasztásunkra is, azaz a hanyagságból elmulasztott vasárnapi szentmisét követő szentmisén csak úgy járulhatok szentáldozáshoz, ha előtte részesültem a bűnbocsánat szentségében.

Miért ez a szigorúság? Lássuk meg benne Anyaszentegyházunk törődését lelkünk, családjunk és társadalmi kapcsolatrendszerünk javáért. Minden szentmisén megváltásunkat ünnepeljük. Ennél nincs jelentőségtejtelsebb sem a világtörténelemben, sem a személyes életben. Ez bizonyul élet- és kapcsolatrendező középpontnak, amelynek elhanyagolása vagy elvesztése a benső egyensúly felborulásával jár, és ennek következtében személyes és társadalmi károkat okoz. Ennek a károsodásnak elejét kell vennünk!

Zoltán atya

Túrmezei Erzsébet: A harmadik

Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.

Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet.

Messzire mentél.

Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért még egyet kellene.

De tested, véred lázad.

Majd máskor! – nyugtat meg az ész.

És a jog józanságra int.

De egy szelíd hang azt súgja megint:

Tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet.

Valakin segíthetnél.

Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.

Tán összetörte a szíved.

Az ész is azt súgja: Minek?

De Krisztus nyomorog benne.

És a szelíd hang halkán újra kérlel:

Tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik

egyszer első lehetne,

és diktálhatna, vonhatna, vihetne!

Lehet, elégnél hamar.

Valóban esztelenség volna.

De a szíved békességről dalolna,

s míg elveszítenéd,

bizony megtalálnád az életet!

Bízd rá magad arra a harmadikra! Mert az a szeretet.

Markovics Balázs káplán

Közlemény

A Debreceni Katolikus Figyelő szerkesztősége sajnálattal értesíti az imaszándékokat kérő és a másokért imádkozó híveket arról, hogy a templomunk újságos polcán elhelyezett gyűjtődobozt ellopták, ezért annak tartalmát nem tudjuk megjelentetni. A jövőben a kitöltött lapokat a sekrestyében gyűjtjük, és az Istennek címzett kéréseket az újság következő számában közzé tesszük.

Lapzártát követően érkezett imaszándékok

- Laczkó Zsolt és Bancsi Zoltán atya gyógyulásáért
- A Gyergyói családjáért
- Lajos fiam lelki gyógyulásáért, unokáinkért, gyermekeinkért és az egész családjáért
- Gyermekeit elveszítő édesanyjáért

Szent Anna búcsú

Az alábbiakban a Székesegyház búcsújára meghívott ünnepi szónok Dr. Holló László, a Kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem Római Katolikus Teológiai Karának dékán-helyettese prédikációját olvashatjuk. A 2018. július 26-án élőben elhangzottakat változtatás nélkül közöljük.

Ü nneplő keresztény Testvérek! Bár egyházme-gyém, a Gyulafehérvári Főegyházme-gye fő-pásztorának intézkedése folytán Kolozsváron naponta tanítok, ritkán adatik meg nekem, hogy ilyen nagy közösség előtt beszélhetek. Ezért, Zoltán atya ké-résére – akivel most már több mint huszonnyolc éves barátság köt össze –, örömmel tettem eleget a meghí-vásnak, hogy beszéljek Istenről, és tanúságot tegyek a hitemről.

A fiataloknak talán nem, de az idősebbeknek ismerős lehet a Harangozó Teri által énekelt régi sláger, mely egy alapvető emberi vágyat fogalmaz meg: *„Minden ember boldog akar lenni...”*

Ma különösképpen azt szeretném elmondani, hogy Isten boldogságra teremtett, és ezt a boldogságot az életünkben hitből fakadó imádsággal tudjuk táplálni. Nem azért, mert így akarja, kívánja vagy követeli az Isten, hanem azért mert csak így lehetünk boldogok.

Ez a mai rövid evangélium örömhíre: *„boldog a ti szemetek, mert lát és a fületek, mert hall! Bizony mondom nektek: sok próféta és igaz kívánta látni, amit ti látotok, – és nem láthatta; kívánta hallani, amit ti hallotok, – és nem hallotta”* (Mt 13, 16-17). Örülhetünk tehát annak, hogy minden nehézség ellenére olyan korban élünk, amikor boldogok lehetünk. Hogy miért?

A középkor teológusai három fő korszakra osztot-ták az emberiség történetét: az első korszak Ádámtól és Évától Mózesig, a második Mózes-től Jézus Krisztusig, míg a harmadik korszak Jézus Krisztus földi életétől a világ végéig tart. E teológusok szerint a korszakoknak sajátos jegyei is vannak: a bűn, a törvény és a szeretet.

Ádámot és Évát Isten tökéletesnek teremtette, de a bűnbeeséssel elvesztették tökéletességüket és ezért a bűn hatalma alatt éltek ők és az utódaik. Így az emberiség első korszakát a bűn jellemezte.

Isten új embert, jobbat teremthetett volna, de sze-rencsénkre másként gondolta. Ő jó, és megbocsát. Mó-zesben törvényt adott az embernek, hogy új utakon jusson vissza Istenéhez, hogy az ember az Istentől ka-pott törvényből tudja, hogyan kell Őt imádnia és em-berként a felebarátját szeretve emberségesen élnie. Csodálatos üdvösségpedagógiával vezette az embert

az ószövetségen át az újszövetségig. Megtanított a kultikus, a bírói és az erkölcsi törvénnyel arra, hogy hogyan viszonyuljunk Istenhez, a társadalomhoz, fele-barátainkhoz és saját magunkhoz. De ez még nem volt elég. A törvény szerint élni nem elég. Én nagyon szere-tem a törvényt, és amit lehet, szeretem törvényekkel körülbástyázni az életem. De a törvény teljesítése nem elég. Képzelnék csak el, milyen volna, ha az árnyas lom-bok alatt andalgó szerelmes pár így társalogna: *„Ked-vesem, szeretlek, mert a törvény megkívánja, hogy a jegyesek szeressék egymást. Igen, kedvesem, én is épp a családi törvénykönyv paragrafusaira és a vonatkozó ká-nonokra gondoltam.”* Ugyanígy hat, amikor azt mond-juk, hogy szeretnünk „kell” az Istent. Nem, Istent nem „kell” szeretnünk, hanem szeretjük önmagáért, mert Ő előbb szeretett minket, és teljesen meghatódom, hogy engem még így, bűnösen is végtelenül szeret. Hát erre nem lehet másként válaszolni, csak ha igyekszünk vizsontszeretni. Akkor vasár- és ünnepnap nem azért térek be rendszeresen a templomba, mert a katoliku-soknak ez előírás, parancsolt ünnep a vasárnap, ha-nem mert találkozni akarok azzal, aki szeret, s akit szeretek.

A második korszak a törvény korszaka volt, egy fej-lődési fázis csupán. Ezért azután az idők teljességében eljött közénk Jézus Krisztus, aki elhozta számunkra Isten országát, amelynek a törvénye a szeretet. Ez az emberiség életének a harmadik, a tökéletes korszaka, és hála Istennek ebben a korszakban élhetünk mi. A szemünkkel látunk, látjuk Jézus Krisztust az Oltári-szentségben, és hallunk, halljuk az Ő tanítását az ige-hirdetésekből, tanúságtételekből és így kiteljesedhet az életünk, boldogok lehetünk.

A harmadik korszak – a szeretet korszakának – el-jövetelében szerepe volt az egyházközségek védő-szentjének, a ma ünnepelt Szent Annának, Jézusunk nagyanyjának is. Szent Anna és Szent Joachim törté-nete számotokra ismerős. Talán jobban is ismeritek, mint én. Ezért erről nem is kívánok beszélni. Csupán utalok rá, hogy az úgynevezett Jakab-ősevangéliumból – amely bár nem a Szentírás része, de a Szentírás bizonyos eseményeit részletezi – tudjuk, hogy gyermek-telenek voltak. Ezért aztán Joachim nem mutathatott be áldozatot a templomban. Talán el sem tudjuk kép-zelni azt a szegényt, amit átélt. Így a szegény miatt imá-val, böjttel kérték Istent, hogy adjon nekik gyermeket. A hagyomány szerint sok várakozás után született meg gyermekük, a Boldogságos Szűz Mária, Jézus édesanyja.

Élettörténetükből kifolyólag Szent Annát – különö-sen a szülő anyák védőszentjeként – és Szent Joachim-

mal együtt a házastársak védőszentjeként és segítőként tisztelték. Mi is tiszteljük, mert Jézus nagyszülei, de azért is, mert példaképek számunkra azáltal, hogy a gyermektelenség keresztjét hordozva nem adták fel a reményt, hanem bízva Isten irgalmában kiimádkozták, hogy átmeneti meddőségük ellenére mégiscsak gyermekük szülessen. Így talán már érthető, hogyan lehet egy több mint kétezer évvel ezelőtt élt asszonyra emlékezni, miért jó ez nekünk.

A modern ember életmódja következtében egyre gyakrabban fordul elő hasonló élethelyzet, amikor nem születik a családban gyermek. Ilyenkor megoldásokat keresünk. A keresztény házastársak számára is gyakorlata az imádság helyett legkézenfekvőbb megoldásnak a modern biotechnológia adta lehetőség, a mesterséges megtermékenyítés igénybevétele, a lombik-bébi program mutatkozik. Azt kell mondanunk, hogy emberileg megértjük. Mégis emlékszünk, hogy Veres András, győri megyéspüspök a tavalyi budapesti Szent István búcsún a keresztény önfeladásról szólva világossá tette az egyházunk tanítását, ami elutasítja a mesterséges megtermékenyítést. Ezzel nagy médiavitát váltott ki. Éppen ma, Szent Anna és Szent Joachim ünnepén hangsúlyoznunk kell, hogy a meddőséggel küzdő, hívő keresztény házaspárok számára más lehetőség is adódik a várva várt gyermekáldás elérése érdekében, mint az egyházunk által elutasított művi beavatkozás. Alapvetően három út jelenthet megoldást e tekintetben.

Egyfelől a meddő pároknak egyházunk egy lehetséges útként a teljes családdá váláshoz az örökbefogadást ajánlja. Ez is a szülői és gyermeki viszonynak megfelelő kapcsolatot létesít az örökbefogadó és az örökbefogadott között. Szent II. János Pál pápa az

Evangelium Vitae kezdetű enciklikájában írja az örökbefogadról: „Az igazi atyai és anyai szeretet túl tud lépni a test és vér kötelékein, és el tudja fogadni más családok gyermekeit is, biztosítva számukra mindazt, amire szükségük van, hogy élni és fejlődni tudjanak. Az örökbefogadás formái közül érdemes fölfigyelnünk a táv-örökbefogadásra, amit olyankor tanácsos előnyben részesíteni, amikor a gyermekek elhagyásának egyetlen indítéka a család nagy szegénysége. Az örökbefogadásnak ez a változata ugyanis megadja a szülőknek a szükséges segítséget, hogy nevelni tudják gyermekeiket, akik így megmaradhatnak természetes környezetükben.” (EV 93) Az örökbefogadás által a kiszolgáltatottakkal szembeni könyörület mutatkozik meg. A Bibliában ez többször is az Istennel való kapcsolat kifejeződéseként jelenik meg. Ehhez azonban kiemelkedő hitre és Isten különös kegyelmére van szükség. Ezért azt kell mondanom, hogy megértem, ha egy házaspár a maga számára nem tudja elképzelni az örökbefogadás lehetőségét. Jézus sem kényszerített senkit tanítása elfogadására, ma sem tenné, csupán azt mondaná: „Aki nek van füle a hallásra, hallja meg!” (MK 4, 9)

A meddő párok másik lehetősége az, hogy elfogadják, hogy életüket gyermek nélkül kell leélni. A nő és a férfi feladata, hogy elfogadják a gyermekáldást, amelyet Isten ajándékoz nekik. Ez az Istennek való alárendelődést kívánja meg. Ehhez az is hozzátartozik, hogy ha Isten tervében nincs benne a gyermekáldás, akkor a gyermektelenséget is el tudják fogadni.

A beletörődés nem egyszerű folyamat. A meddőség, a gyermektelenség veszteségélményt jelent a házaspár számára. Ezért be kell vallanunk, hogy egy fejlett társadalomban az egyházunk által megoldásként felvázolt beletörődés nem tűnik nagyon ésszerű megoldásnak még a keresztény emberek számára sem.

Kutatások bizonyítják és mindennapi életünk tapasztalata, hogy a vallásosság sok nőnek és férfinak támasza a krízishelyzetben. Alkalmat ad a hitben való növekedésben. A katolikus tanítás alapján a művi megtermékenyítés helyett a házaspároknak fel kell fedezni, hogy másképp is kifejezhetik szeretetüket. Ha bíznak Isten gondviselő szeretetében, akkor megerősödnek az életszentségben, és ezáltal az elfogadás is könnyebbé válhat. Sőt mi több, a görcsös ragaszkodást feladva akár természetes módon is születhet gyermekük. „Aki nek van füle a hallásra, hallja meg!” (MK 4, 9)

És végül hívő keresztény számára ajánlja magát – és ezt itt Debrecenben, a Szent Anna védnöksége alatt álló egyházközségben bátran kimondhatjuk – Szent Annának, a szülőanyák védőszentjének és Szent Joachim-

mal együtt a házastársak védőszentjének és segítőjének a példája, hogy az ő segítő közbenjárásukat is kérjük. Amennyiben a házastársak a megtapasztalt meddőség ellenére tovább bizakodnak a természetes úton bekövetkező gyermekáldásban, fenntartják a reményt. Jézus tanítása szerint Istennek semmi sem lehetetlen. Így akik kitartóan és erős hittel imádkoznak és kérik az Atya segítségét, meghallgatásra találnak. Ezt példázza Szent Anna és Szent Joachim élete.

A gyermeknemzésért való imádsággal kapcsolatban fontos kiemelni egy szempontot. Számos kutatás bizonyította, hogy a gyermek utáni görcsös vágyódásból keletkező stressz negatív hatással van a házaseletre. Éppen ezért az Isten segítségébe vetett erős hittel, Szent Anna és Szent Joachim példájára, az ő közbenjárásukat is kérve történhetnek csodák, mindenképpen enyhülhet a szorongás, erősödhet a nemzőképesség lehetősége és csoda nélkül, természetes úton is megszülethetnek a várva várt gyermekek.

Keresztény Testvérek, nem egy imát javasolok, sokkal inkább egy magatartásformát. Keresztes Szent János tanította, hogy ki-ki olyan mértékben részesül Isten kegyelméből, amennyit elvár a maga számára. Ha keveset várunk, akkor rendszerint keveset is kapunk, ha sokat várunk, többet is kaphatunk. Szükségünk van a kegyelem csodájára? Akkor meggyőződéssel számoljunk azzal, hogy csoda történik az életünkben. Hány csoda fordult elő a személyes életünkben? Egy sem? Csak azért lehet, mert nem hittük, hogy megtörténhet. Isten nem hagy el, ha erős hittel bele kapaszkodunk. Lehet, hogy várokoztat, de bizonyára eljön, ha számíttunk rá, és úgy segít, ahogy a legjobb számunkra. Hiszen Jézus boldogságra teremtett és azt akarja, hogy boldogok legyünk.

A mi életünkben is vannak nehézségek. Jézus azt tanította, hogy *„ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! – odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen. Mindamellet ezt a fajtát nem lehet másképp kiűzni, csak imádsággal és böjttel”* (Mt 17, 20-21).

Nekünk, keresztényeknek talán a legnagyobb bajunk a keresztény önfeladás. Rendszerint ugyan imádkoztatunk, de úgy igazán hittel és böjttel kevésbé imádkozunk. A kisebbik testvérem onkológus szakorvos, és egy alkalommal azt mondta: *„Mondd meg a kolégáidnak – mármint a papoknak, de ez a hívekre is áll, teszem hozzá –, hogy böjtöljenek hetente legalább egy nap kenyéren és vízen, mert Jézus a böjtöt nem véletlenül adta nekünk. Nemcsak a lelki, hanem a testi egészség is szolgálja.”*

Mi, langyos keresztények nagy nehézségek idején, egzisztenciális problémákban érezzük úgy, hogy imádkozni kell, vagy még inkább, hogy itt már csak imádkozni lehet. Hajdanában olvastam egy történetet, miszerint egy magánrepülő pilótája felszállás után a következő üzenetet küldte az irányító központba: *„Ejtőernyőt nem tartottam fontosnak magammal hozni, most pedig elromlott a repülőgépem motorja. Mit tegyek?”* A forgalomirányító nyugodt hangon válaszolt: *„Lassan, egyenletesen mondja utánam: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”*

Ebből a rövid történetből – bár önkéntelenül elmosolyodunk – nem vicces, hanem keserűen komoly magatartásforma körvonalazódik. „Itt már csak imádkozni lehet” mondjuk egy vállrándítással. Az ilyen jellegű értelmezés manapság nem ritka, esetenként mi magunk sem tudjuk ezt a magatartást lerázni magunkról, amikor utolsó lehetőségként abba a bizonyos utolsó szalmaszálba kapaszkodva imádkozunk: Jaj Istenem, csak most segíts meg! Hogy előbb miért nem imádkozunk? A mai embernek – és mi is korunk gyermekei vagyunk – alapvetően három nehézsége van az imával:

- Úgy érezzük: az ima merő passzivitás, menekülés.
- Azt látjuk: az ima gyakran nem teljesül.
- Azt tapasztaljuk: az ima fáradságos.

• *Úgy érezzük: az ima merő passzivitás, menekülés.*

Az ember aktivitásra van teremtve, már a Szentírás első lapjain ezt olvassuk: *„Hajtsátok uralmatok alá a földet...”* (Ter 1, 28). Tesszük. Dolgozunk önmagunkért, a családjunkért, a társadalomért, az egyházért, így aztán igazán hasznosnak érezzük magunkat. Napjaink rettenő üteme hajt. Megállni? Imádkozni? Luxus, menekülés. Hiszen mi jobb, hasznosabb: egy órát imádkozni, vagy egy órán át végezni a dolgunkat, pótolni a lemaradást? A csalafinta Szent Benedek, Európa védőszentje a benecés rend jelmondatában megadta a választ: *„Imádkozzál és dolgozzál!”* Mindennek megvan a helye az életünkben.

Az ima lehet passzivitás, lehet menekülés, de lehet olyan cselekedet is, mint a hadvezéré, aki visszavonul a harc vonal mögé, hogy új stratégiát dolgozzon ki, hogy újult erővel szervezze meg a harcot.

- *Azt látjuk: az ima nem teljesül.*

A mai ember értékelné az imát, ha teljesülne a kérés. Megszoktuk az automatákat. Megnyomjuk a gombot, és jön a termék. Szent Anna és Szent Joachim elég hosszan, évekig nyomogatták a gombot, imádkoztak, míg Isten meghallgatta kitartó imájukat.

Néhány évvel ezelőtt, három évig én is minden reggel imádkoztam beteg édesanyámért. Ez volt a szívem

első gondolata. Meggyógyulhatott volna... és mégis meghalt. Néha megkísértett a gondolat: érdemes? Jézus tanította a választ a Miatyánkban: „*ti így imádkozatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, (...) legyen meg a te akaratod*” (Mt 6, 9-10). Lehet arra intett, hogy jobban, buzgóbban, de Isten akaratába belenyugodva tudjak imádkozni? Vagy talán az ima által segítséget adott akaratának elfogadásához? Édesanyám, akiért imádkoztam, nagyon közel állt hozzám, a halálát mégis végtelen nyugalommal, igazi keresztény magatartással tudtam fogadni.

• *És végül, azt tapasztaljuk: az ima fáradtságos.*

Szeretnék imádkozni, de nem tudok. Nehéz rá időt szakítani, és fárasztó. Mindig elkalandoznak a gondolataim. Másan, a konkrét tennivalókon jár az eszem. Vesztegessem az időt?

Igaz, az ima fáradtságos, nehéz elcsendesedni. Olyan korban élünk, amikor szuperszonikus rakétával utazik az ember. Korábban gyalog is eljutottunk minden fontos helyre: hogy meglátogassuk Istent, a szüleinket, barátainkat. Aztán lóra kaptunk, kocsira, vonatra ültünk, repülőre, rakétára szálltunk, és egyre kevesebb lett az időnk. Ha szakítunk is időt imára, Istenre, sietnünk kell, vár a munka. Nincs könnyű dolgunk. Majd ha megérjük a nyugdíjkorhatárt... – mondogatjuk.

Az imádság egészen mást jelent. Az imádság Istenrel való beszélgetés. Nekünk állandó kapcsolatban kellene, kell maradnunk Istennel. Az nem állandó kapcsolat, ha csupán a kilátástalan helyzetekben fordulunk hozzá. Ne várjunk valami szerencsétlenségre, hogy ismét buzgó imádkozók legyünk!

Évekkel ezelőtt volt egy barátom, évfolyamtársak voltunk Gyulafehérváron, a szemináriumban. Azt szoktam mondani, hogy ő életem legjobb barátja. Aztán én Kolozsvárra kerültem, ő elhagyta a teológiát. Azóta is barátok vagyunk. Amikor találkozunk – ahogy mondani szokták – az évekkel ezelőtt félbehagyott mondatokat is folytatni tudjuk. De csak a régi mondatainkat. Azóta ritkán beszélgettünk, másképpen fejlődöttünk, ma már alig ismerjük egymást. Istennel is így lehetünk.

Az a bajunk, hogy nehezen nővünk fel. Mint a szülőgyermek kapcsolatban: a fejlődésünk megreked. A szülő éveken keresztül becézgeti, babusgatja gyermekét. A kisgyerek odabújik a szülőhöz, társalog vele, kér cuccát, fagyit, később zsebpénzt magának. Kér és rendszerint meg is kapja.

Aztán egyszer csak felcseperedik, felserdül. A szülő még szívesen babusgatná, sőt néha meg is kísérel, de a serdülő már nem szereti a babusgatást, és egyre ritkábban áll szóba a szüleivel. Nem arról van szó, hogy nem

szeretnék egymást. Csak éppen a gyerek önállósodásának természetes folyamatában eltávolodtak egymástól. Így vagyunk Istennel is. Felnöve, ha ritkán beszélgetünk, eltávolodunk tőle.

Úgy járhatunk, mint az öreg székely, akit a felesége unszol: „*Szeretsz-e még engem? Sosem mondom...*” Mire az öreg: „*Asszony, ötven évvel ezelőtt egyszer megmondtam, ha valami változás lesz, szólok.*”

Én is székely vagyok. Sok időnek kellett eltelnie, sokat kellett tanulnom, míg valamikor a harmincas éveim vége fele járva, egyszer odaálltam az én drága jó édesanyám elé és azt mondtam neki: „*édesanyám én úgy szeretem magát.*” Édesanyámnak könnyek csillogtak a szemében: „*jól van drága fiam, én is szeretlek.*” Elég bánálisan hangzott. Mindig is szerettem, szerettem egymást, csak éppen nem mondtuk ki. De akkor és ott valami mégis megváltozott bennünk. Azt követően már nem csak éreztük, most már el is hangzott, hogy szeretjük egymást.

Valahogy így vagyunk Istennel is. Hagyjuk magunkat babusgatni, kérünk tőle ezt-azt, amíg úgy véljük, hogy rászorulunk. Aztán jön az önállósodás. Amikor mi akarjuk megváltani a világot, és nincs időnk beszélgetni Vele. Pedig az igazi élethez célt, erőt és áldást mégiscsak Ő ad. Őseink tudták ezt, és semmi munkát el nem kezdtek volna imádság nélkül. Erre tanít ma ennek a közösségnek a patrónusa, Szent Anna is.

Keresztény Testvérek, most itt együtt határozzuk el, hogy az elkövetkező időben minden nap többször is elimádkozunk egy röpmát: „*Istenem, én szeretlek téged.*” Hogy nincs okunk, amiért így áradozzunk és lelkesedjünk, mert bár szeretjük Istent, de nehéz az élet? Hát nézzünk a tükörbe, és lesz okunk. És valahányszor egy tükörbe nézünk, legyen az számunkra egy emlékeztető pillanat: Istenem, én szeretlek téged.

Ez alkalommal pedig mondjuk együtt hangosan: „*Istenem, én szeretlek téged.*” Ámen.

Dr. Holló László

Lapzárta!

Következő számunk 2018. december 2-án, vasárnap jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2018. november 11. vasárnapig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe beágyazva!

Ifjúsági hittan és felnőttképzés

nap	csoport	a kezdés ideje, helye
hétfőnként	Bibliaóra Kik jöjjenek? Mindenki, aki vágyakozik arra, hogy az evangélium fényében lássa és alakítsa életét.	18.45-től a 7-es hittanteremben (a székesegyház baloldali, kerti bejáratával szemben).
keddenként	Katekumenátus Kik jöjjenek? Mindenki, aki krisztus-hívóvé akar válni, és elszánt arra, hogy hitét a római katolikus egyházban gyakorolja. Mindenki, aki bár megkeresztelt, de a többi szentségben még nem részesült. Mindenki, aki már megkeresztelt, de a katolikus egyházzal teljes közösségre kíván lépni, azaz katolizálni szeretne.	18.45-től a 7-es hittanteremben
minden szerdán	Mária Légió	8.45-től a 6-os teremben
minden 3. szerdán	Filmklub	Szent József Gimnázium dísztermében (Szent Anna utca 17.; II. emelet)
minden hónap 3. péntekén	Útkereső 18 és 30 év közötti egyedülállóknak	18.45-től a 6-os hittanteremben
szombatoként	14–18 év közötti ifjúságnak	19.00-tól a 6-os hittanteremben
minden 3. vasárnap	Fiatál Családosok Vasárnapi Köre	15.00-tól a 7-es hittanteremben

Plébániai hitoktatás a 2018/2019-es tanévben

nap, óra	csoport	hitoktató	helye
péntek, 16.30	1. és 2. osztályosok	Szalontainé Virágh Viktória	6-os hittanterem
	4., 5. és 6. osztályosok	Feketéné Nagy Magdolna	7-es hittanterem
szombat, 09.00	bérmálkozásra készülők	Markovics Balázs	6-os hittanterem
szombat, 10.00	elsőáldozásra készülők	Torma Katalin Teréz nővér	5-ös hittanterem
szombat, 09.00	liturgikus gyermekkórus (szkóla)	Dobos Mihály kántor	székesegyház